

๑๑

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

หมู่สัตว์ที่มากเกิดแล้วจะต้องตายในโลกนี้ ย่อม
ทำกรรมอันใดไว้ คือบุญและบาปทั้งสองประการ บุญและบาป
นั้นแล เป็นสมบัติของเขา และเขาจะพาเอาบุญและบาปนั้นไป
อนึ่ง บุญและบาปนั้นย่อมเป็นของติดตามเขาไปประดุจเงา
ติดตามตัวไป ฉะนั้น เพราะฉะนั้น บุคคลพึงทำกัลยาณกรรม
สะสมไว้เป็นสมบัติในปรโลก ด้วยว่า บุญทั้งหลายย่อมเป็น
ที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลายในปรโลก

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๔

การได้อัตภาพเป็นมนุษย์ ถือเป็นโอกาสอันประเสริฐสุดของการเกิดมาเพื่อสร้างบารมีกันจริงๆ แม้หมู่มสัตว์เหล่าอื่นอีกเป็นอันมาก ก็ปรารถนาที่จะได้มาเกิดเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเรา เพราะเป็นอัตภาพเดียวที่มีโอกาสดีในการสั่งสมบุญบารมีให้กับตนเองได้อย่างเต็มที่ เมื่อเราได้ในสิ่งที่ได้โดยยากที่สัตว์ทั้งหลายปรารถนา กันแล้ว ก็ต้องใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง รู้จักประคับประคองตัวของเรา ให้ดำเนินชีวิตอยู่บนหนทางแห่งความดีให้ได้ตลอดไปบนเส้นทางแห่งบุญ ชีวิตจึงจะมีคุณค่า เพราะบุญเท่านั้นที่จะช่วยคุ้มครองเราให้ปลอดภัย โดยเฉพาะบุญที่เกิดจากการเจริญสมาธิภาวนา เป็นประจำสม่ำเสมอ จะช่วยให้เส้นทางไปสู่อายตนิพพานของเราสะดวกสบายยิ่งขึ้น และจะถึงที่หมายโดยปลอดภัยอย่างรวดเร็ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ปิยสูตร ว่า

“หมู่มสัตว์ที่มากเกิดแล้วจะต้องตายในโลกนี้ ย่อมทำกรรมอันใดไว้ คือบุญและบาปทั้งสองประการ บุญและบาปนั้นแล เป็นสมบัติของเขา และเขาจะพาเอาบุญและบาปนั้นไป อนึ่ง บุญและบาปนั้นย่อมเป็นของติดตามเขาไปประดุจเงาติดตามตัวไป ฉะนั้น เพราะฉะนั้น บุคคลพึงทำกัลยาณกรรมสะสมไว้เป็นสมบัติในปรโลก ด้วยว่า บุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งหลายในปรโลก”

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๕

การเดินทางไกลในสังสารวัฏแต่ละภพแต่ละชาติ มิใช่จะผ่านไปอย่างเปล่าๆ มีสิ่งหนึ่งที่ติดตามตัวเราไปด้วยคือบุญและบาป หากภพชาติไหนได้กัลยาณมิตร ได้เกิดในถิ่นที่เหมาะสม ก็สามารถที่จะสร้างบุญกุศลติดตามตัวไปได้เต็มที่ แต่ถ้าห่างเหินจากกัลยาณมิตรคอยชี้แนะหนทางสวรรค์ หรือประมาทพลั้งพลาดไปทำบาปอกุศลเข้า วิบากกรรมนั้นก็จะติดตามคอยขัดขวางเป็นอุปสรรคในชีวิต และกรรมบางอย่างจะให้ผลไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเล่าถึงบุพกรรมของพระองค์เองไว้ว่า ได้เคยทำกรรมอะไรไว้บ้าง แม้แต่ภพชาตินี้ที่เป็นชาติสุดท้ายของพระองค์ นอกจากบุญจะทำงานและส่งผลอย่างเต็มที่แล้ว บาปอกุศลที่เคยทำเอาไว้ในอดีตก็ยังตามมาทัน และส่งผลในภพชาติสุดท้ายนี้ด้วย

*การที่พระองค์ถูกพระเทวทัตปล่อยช้างนาฬาคีรีวิ่งเข้าใส่ ด้วยหมายใจว่าจะปลงพระชนม์นั้น เนื่องจากภพในอดีต พระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นคนเลี้ยงช้าง เมื่อช้างอ้วนหน้าสำราญแล้วก็ขึ้นขี่ช้างเที่ยวเล่นไปตามถนนใหญ่ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๖

กำลังเดินบิณฑบาตสวนทางผ่านมาบังเอิญว่าข้างเห็นผ้าสีเหลือง แล้วเกิดอาการตกใจ มันจึงไม่กล้าเดินต่อไป แต่คนเลี้ยงช้าง ไม่พอใจที่พระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นต้นเหตุให้ช้างของตัวเองตกใจ เกิดอกุศลจิตเข้าครอบงำจิตใจ จึงใช้ตะขอเหล็กกลับที่กระพองช้าง โส้ช้างเข้าไปใส่พระองค์ท่านทันที

แต่พระปัจเจกพุทธเจ้าทรงมีฤทธิ์มาก อาศัยความ อนุเคราะห์นายควาญช้าง ไม่อยากให้ได้บาปมากกว่านี้ จึงเหาะ หนีไปที่อื่นเสีย แต่ด้วยวิบากกรรมนั้น ท่านต้องไปเสวยทุกข์ ในอบายเป็นเวลายาวนาน เมื่อมาในภพชาตินี้ ช้างนาฬาคีรี ซึ่งถูกนายควาญช้างมอมเหล้าแล้ว ได้วิ่งไปตามถนน และมุ่ง เข้าไปเพื่อหวังทำร้ายพระบรมศาสดาพร้อมด้วยเหล่าพระสาวก ซึ่งกำลังบิณฑบาตโปรดมหาชนอยู่นั้น ทำให้ชาวเมืองพากัน แตะตื่นวิ่งหนีเอาตัวรอดกันจ้าละหวั่น แต่ก็อาศัยเมตตาอนุภาพ อันไม่มีประมาณ เมื่อช้างวิ่งมาถึงพระพุทธองค์ ก็หายจาก อาการตกมัน กลายเป็นช้างเชื่องขึ้นทันที ตั้งแต่นั้นมา ช้างนาฬาคีรีก็ได้ชื่อใหม่ว่า ช้างธนบาล

แล้วการที่พระองค์ทรงถูกหมอลูกช้างฆ่าฟัน เนื่องจากใน อดีตกาล พระโพธิสัตว์ได้เป็นพระราชา แต่ไม่ตั้งมั่นในทศพิธ- ราชธรรม เพราะมีแต่ข้าราชการบริพารที่เป็นคนพาล ทำให้เป็นคน

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๓

หยาบช้า ไม่เป็นที่รักของพสกนิกร และเหล่าอาณาประชาราษฎร์ ก็อยู่ด้วยความหวาดระแวง เวลาพระราชาสด็จไปที่ไหน พสกนิกรต่างได้รับความเดือดร้อนกันถ้วนหน้า

มีอยู่วันหนึ่ง พระราชาทรงถือพระขรรค์ เสด็จไปใน เมืองตามลำพัง เจอใครที่ไม่แสดงความเคารพหรือกีดขวางทาง ก็เอาพระขรรค์ฟันใส่ทันที ทำให้ถึงแก่ความตายกันหลายคน ด้วยวิบากกรรมนั้น พระราชาได้ตกไปอยู่ในนรกเสียทุกขีใน ทุกคติเป็นเวลายาวนาน เมื่อพ้นจากนรกก็มาบังเกิดเป็นสัตว์- เดียวรจนาอีกหลายร้อยชาติ เมื่อมาภพชาตินี้ แม้จะได้เป็น พระพุทธเจ้าแล้ว วิบากกรรมเล็กๆ น้อยๆ ที่เคยทำเอาไว้ตั้งแต่ ครั้งยังเป็นอนินยตโพรีสต์อยู่ ก็ยังตามมาส่งผล ทำให้ก้อนหินที่ พระเทวทัตกลิ้งลงมากะทบฝ่าพระบาท จนเกิดห้อพระโลหิต แผลนั้นกลายเป็นฝีพุพองขึ้น พระองค์ถูกหมอชีวกผ่าหนังที่บวม จึงหายเป็นปกติ

นอกจากนี้ยังมีกรรมอีกอย่างหนึ่ง ที่ตามบีบคั้นพระองค์ อยู่เป็นประจำ คือพระองค์ทรงเป็นโรคปวดศีรษะ เหมือนมีใคร เอาชะเณมาบีบกระหม่อมพระองค์เอาไว้ แต่อาศัยธรรมะภายใน ทำให้สามารถระงับความเจ็บปวดเหล่านั้นไว้ได้ ที่เป็นเช่นนี้ เพราะในอดีตพระโพรีสต์บังเกิดเป็นหัวหน้าของชาวประมง

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๘

เนื่องจากชีวิตชาวประมงต้องทำปาณาติบาต ต้องทุบหัวปลาเป็นประจำ บางปีคนทั้งหมู่บ้านใช้ยาพิษโรยลงแม่น้ำเพื่อจับปลามาขาย เมื่อปลาในบริเวณนั้นทนยาพิษไม่ไหวก็ตายกันหมดด้วยกรรมนั้น แม้จะได้บรรลุความเป็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้าแล้ว วิชากรรมก็ยังส่งผลให้พระองค์ต้องเป็นโรคปวดศีรษะอยู่เป็นประจำ ส่วนเหล่าศากยะซึ่งเป็นพระประยูรญาติต้องถูกพระเจ้าวิทูททะฆ่าตายหมดทั้งราชตระกูลด้วยเช่นกัน

การที่พระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ทรงบำเพ็ญมหาทานบารมีไว้มาก แต่ภพชาตินี้พระพุทธองค์พร้อมด้วยพระสาวกต้องลำบากในเรื่องการแสวงหาอาหารถึง ๓ เดือน เนื่องจากว่า ภพชาติในอดีต พระโพธิสัตว์เคยบังเกิดเป็นลูกชาวบ้าน เป็นเด็กเกเร วันหนึ่งขณะกำลังเล่นกับเพื่อนด้วยความสนุกสนานอยู่นั้น เหลียวไปเห็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ผู้สละกำลังฉันอาหารที่มีรสอร่อย จึงด่าทอว่า “สมณะโง่! ท่านจงกินข้าวแดงเถอะ อย่าได้กินอาหารประณีตที่เขานำมาถวายเลย”

เพราะวิชากรรมนั้น นอกจากจะเสวยทุกข์ในอบายภูมิเป็นเวลายาวนานแล้ว ภพชาตินี้ในสมัยที่ทรงจำพรรษาที่เมืองเวรัญชา มารผู้มีบาปได้ดลใจชาวบ้านทั้งหมด ไม่ให้ทำการถวายภัตตาหารแด่พระพุทธองค์และหมู่ภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป แต่ก็ยังโชคดีที่อาศัยพวกพ่อค้าม้า ซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงหลังจากที่มาร

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๕

จิตใจชาวเมืองหมดแล้ว ได้เข้ามาถวายข้าวแดงซึ่งเป็นอาหารของม้าแต่ภิกษุสงฆ์อยู่เป็นประจำ พอยังอึดภาพให้เป็นไปได้ แต่อาศัยมหาทานบารมีที่พระองค์ทรงสั่งสมไว้ดีแล้ว เทวดาในพันธจักรวาลจึงพากันใส่โอฆารสอันเป็นทิพย์ ทำให้อาหารมีโอชะมากกว่าปกติ แม้พระผู้มีพระภาคเจ้าจะเสวยข้าวแดงตลอดไตรมาส แต่ก็ไม่ทรงอึดด้วยธรรมรสอันยอดเยี่ยม มีธรรมปิติทรงเข้านิโรธสมาบัติ เสวยวิมุตติสุข สุขที่เกิดจากการตรัสรู้ธรรม ทำให้พระวรกายเปล่งปลั่งผ่องใสอยู่ตลอดเวลา

ส่วนที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเป็นโรคปวดหลังอยู่บ่อยๆ เพราะในอดีต พระองค์เคยเกิดเป็นลูกเศรษฐี สมบูรณ์ด้วยกำลังแต่ค่อนข้างเตี้ย วันหนึ่งท่านเข้าร่วมแข่งขันมวยปล้ำกับนักมวยปล้ำที่มีรูปร่างใหญ่โต พระโพธิสัตว์มีเรี่ยวแรงมากกว่า จึงยกนักมวยปล้ำคนนั้นขึ้นเหนือศีรษะ แล้วหมุนในอากาศ จากนั้นก็ทุ่มลงบนพื้นอย่างแรง ทำให้นักมวยปล้ำที่สูงใหญ่คนนั้นถึงกับหลังหัก พระโพธิสัตว์ได้รับรางวัลจำนวนมาก และด้วยความสงสารนักมวยปล้ำนั้น ท่านได้ทำการตัดกระดูกให้เป็นปกติเหมือนเดิม แต่ด้วยวิบากกรรมนั้น ทำให้พระองค์เกิดอาการปวดหลังเป็นครั้งคราวไป สมัยใดที่ทรงปวดหลังมาก ก็ทรงรับสั่งเรียกให้พระสารีบุตรหรือพระโมคคัลลานะแสดงธรรมแทนพระองค์ แล้วเสด็จเข้าไปพักในพระคันธกุฎี

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๑๐

เห็นไหมว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้จะเป็นผู้ลอบบาป
ได้แล้ว คือการกระทำของพระองค์ในภพชาตินี้ จะไม่ส่งผลเป็น
วิบากในภพชาติหน้า เพราะทรงตัดภพชาติได้หมดสิ้น ตั้งแต่
สมัยที่ตรัสรู้ได้ดวงไม้มะลิสาปฐมิ แต่ถึงกระนั้น ก็ยังไม่
หลุดพ้นจากแรงกรรมที่เป็นอกุศลซึ่งตามส่งผลในภพชาติสุดท้าย
ทำให้การเผยแผ่พระพุทธศาสนาบางช่วงบางตอนต้องมีอุปสรรค
แต่กรรมเหล่านั้นจะไม่ส่งผลต่อไปถึงภพเบื้องหน้าได้อีก

เมื่อเราทราบกันอย่างนี้ดีแล้ว ก็อย่าได้ประมาทกัน
ให้ลัสมแต่บุญกุศลล้วนๆ อย่าปล่อยให้บาปอกุศลเข้ามาในจิตใจ
จะได้มีแต่วิบากที่เป็นบุญเป็นความสุขติดตามตัวเราไปทุกภพ
ทุกชาติ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจะต้องไม่ประมาท แม้ชาตินี้
เราอาจไม่ได้พลาดพลั้งไปทำบาปอกุศลอะไรไว้ แต่เราก็ไม่รู้ว่า
เคยทำกรรมอะไรเอาไว้ในอดีตชาติที่ผ่านมาบ้าง จึงต้องเร่ง
หมั่นสั่งสมบุญบารมีให้เต็มที่ ทำบุญจนบาปไม่ได้ช่อง บาปไม่
สามารถส่งผลกันไปเลย และทุ่มเทสร้างบารมีจนกว่าบารมีจะ
เต็มเปี่ยม เพื่อไปถึงเป้าหมายปลายทางคืออายุตนิพพานกัน
ทุกๆ คน

